

и бързо влѣзе една не много стара жена, съ шарени коси и блѣдо, малко измжчено лице.

— Братко! Мило братче! не можемъ да те докараме! — извика тя и живо го пригърна и разцѣлува.

— Вуйчо! Вуйчо! Добрѣ дошълъ, добрѣ дошълъ! — извикаха въ единъ гласъ двѣтъ сестриници.

— А сжщо и отъ менъ — добрѣ дошълъ! — Прибави засмѣно Мариниятъ мжжъ Филипъ, и осемъ ржцѣ пригърнаха стариятъ братъ и вуйчо, който се бранѣше и заплашваше, че ще го одушатъ.

— Охъ, чакайте, че ще ме одушите! Отъ неприятелскитѣ ржцѣ излѣзохъ живъ, но отъ вашитѣ... Ай, ай — ами, че не видите ли, че имаме и други гости?

— О-о! — навѣрно трофеи отъ училището! — извика Мара съ смѣхъ и се приближи весело къмъ славнитѣ и забъркани отъ срамъ и страхъ момиченца.

— Разбира се, отъ училището! Но сега сѣдайте, бързо — искамъ да ви разкажа една доста дългичка история.

Всички насѣдаха около му и прочитѣ на всички се отправиха къмъ непознатитѣ гостенчета, които, облечени по празнично, съ сини дрешки, съ гладко причесани и сплетени златоруси коси и съ румени отъ уплаха личица, изглеждаха милички и дсбрички.

— Вие знаете, започна полковникътъ, че въ едно отчаяно положение на изтокъ отъ Щипъ ми прѣдстояха три пжтя: позорно бѣгство, позорно робство, рѣшителна смъртъ и, че единъ отъ моитѣ фелдфебели, поелъ ротата на свой рискъ и съ нечу-